

Bránkó V. Radicsevics:

Tizenkettőkor jön hozzám

Ő 12 órakor jön hozzám.
Nyugtalan vagyok, mert az asszonynak
[lába van.

Az ő lába más, mint az enyém.
Neki mindene van, amim nekem nincs.

12-kor, most nyolc óra.
El kell mozdítani a falakat.
Kétdinárost a Nap szemére.

Kilenc óra.
Talpam fenyegetése alatt
ropognak a padló csontjai.
Fejemmel felemeltem a mennyezetet.
Neki mindene van, amim nekem nincs.
És a lába is más, mint az enyém.

Meg kell várni a nagy fehér asszonyt
Lakásom küszöbén
még hajtott térdek,
Nekem mindenem van, amije neki nincs.
És azért jön.

12-kor, most 10 óra.
Amikor eltűnnek a különbségek közöttünk
ő elindul tőlem.

Már régen a tükrök útjain
jár.
Kissé szédül.
Meg akarja nyugtatni anyaságát.
12-kor, most 11 óra van.

12-kor, emberek, amikor az óra üt,
ő nem lépte át küszöböm.
Karjaimban vittem őt.